

ความเปรียบสตรีในนวนิยายของกฤษณา อโศกสิน

Figure of Speech of Women in Kridsana Asoksin's Novel

สุธาธิพย์ แห่งบุญ*

Suthathip Hangboon

สมเกียรติ รัชัษณ์ณี**

Somkiat Rakmanee

รุจิรา เล็งเนตร**

Rujira Sengnet

Received : May 5, 2019

Revised : June 21, 2019

Accepted : December 4, 2019

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มุ่งศึกษาความเปรียบสตรีในนวนิยายของกฤษณา อโศกสิน ผลการวิจัยพบว่า ความเปรียบสตรีในนวนิยายของกฤษณา อโศกสิน มีทั้งหมด 5 ลักษณะ คือ 1) ความเปรียบแบบอุปมา พบ 17 รูป ได้แก่ อุปมาสตรีกับพรรณไม้ สัตว์ เครื่องประดับ ธรรมชาติ บทบาทอย่างใดอย่างหนึ่ง เครื่องใช้ ของเล่น ศิลปะ เครื่องดนตรี พลังงาน เด็ก ขนมห เครื่องปรุงรส สินค้า มนุษย์และอมนุษย์เพศหญิง แพรพรรณ และแร่ธาตุ 2) ความเปรียบแบบอุปลักษณ์ พบ 11 รูป ได้แก่ อุปลักษณ์สตรีเป็นพรรณไม้ สัตว์ เครื่องประดับ ธรรมชาติ มนุษย์และอมนุษย์เพศหญิง สินค้า หนังสือ เครื่องใช้ ยารักษาโรค น้ำอมฤต และเครื่องบริโภค 3) ความเปรียบแบบสัญลักษณ์ พบ 7 รูป ได้แก่ สัญลักษณ์ในรูปพรรณไม้ สัตว์ เครื่องประดับ ธรรมชาติ มนุษย์และอมนุษย์เพศหญิง แพรพรรณ และสินค้า 4) ความเปรียบแบบการอ้างถึง พบ 3 รูป ได้แก่ การอ้างถึงตัวละครในวรรณกรรม สำนวน และบทประพันธ์บางตอนในวรรณกรรม 5) ความเปรียบแบบสัมพจน์ พบการเปรียบ 2 รูป ได้แก่ เปรียบสตรีกับส่วนต่างๆ ของร่างกาย เปรียบสตรีกับวิญญาณ

คำสำคัญ : ความเปรียบ / สตรี / นวนิยาย / กฤษณา อโศกสิน

*นักศึกษาลัทธิสุตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Master of Arts Students Thai language department Faculty of Humanities Kasetsart University

**อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Lecturer in the Department of Thai Language Faculty of Humanities Kasetsart University

ABSTRACT

This article focus on study The figures of speech in Kridsana Asoksin's novels. There are five features of figures of speech in Kridsana Asoksin's novels: 17 forms of similes, namely comparing women with plants, animals, jewelry, nature, roles, utensils, toys, art, musical instruments, energy, kids, desserts, seasoning, female humans and non-humans, commodities, finery, and minerals; 11 forms of metaphors, namely comparing women with plants, animals, jewelry, nature, female humans and non-humans, commodities, books, utensils, medicines, elixirs of life, and foodstuff; 7 forms of symbols, namely plants, animals, jewelry, nature, female humans and non-humans, finery, and commodities; 3 forms of references, namely novel characters, expressions, and some parts of the content; 2 forms of synecdoches, namely comparing women with different parts of the body and spirits

Keyword : Figures of speech / Women / Novel / Kridsana Asoksin

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นวนิยายเป็นวรรณกรรมบันเทิงคดีรูปแบบหนึ่งที่มีผู้นิยามอ่านอย่างแพร่หลาย ในปัจจุบันการเขียนงานบันเทิงคดีประเภทนวนิยายนั้น สิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้ก็คือตัวละครที่เป็นผู้แสดงเรื่องราวต่างๆ ตามแต่ที่ผู้เขียนกำหนด การเสนอเรื่องราวโดยผ่านพฤติกรรมอันหลากหลายของตัวละครแต่ละตัว ผู้อ่านจำเป็นต้องศึกษาถึงลักษณะท่าทาง ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร เพื่อทำความเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ จึงจะเกิดความรู้สึกคล้อยตามไปด้วยได้ “แนวคิดในนวนิยายที่ผู้เขียนต้องการสื่อ นั้น อาจให้ประโยชน์ที่ผู้อ่านจะเลือกมาประพาดปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้ ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม” (Satjapan, 1989, p.50)

การใช้ภาษาของผู้เขียนเพื่อถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกและความคิดที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถทำได้ง่ายนัก เพราะต้องใช้ภาษาที่สามารถบรรยายความรู้สึกของตนได้อย่างเต็มที่ ในขณะที่เดียวกันต้องมีความประสานกลมกลืนกับเนื้อหาที่นำเสนอด้วย ดังนั้นนักประพันธ์จึงต้องเลือกสรรเนื้อหาและถ้อยคำเพื่อสร้างภาพ ตลอดจนท่วงทิวหรือชั้นเชิงในการเรียบเรียงถ้อยคำ ภาพพจน์และโวหาร ให้สามารถสื่อผ่านอารมณ์ไปยังผู้อ่านจนเกิดการรับรู้ และมีความประทับใจขึ้นได้

ถ้อยคำที่ใช้ในแต่ละภาษานั้น แม้จะมีจำนวนมากเท่าใดก็ยังคงมีจำกัด ที่จะสามารถสะท้อนหรือสื่ออารมณ์ ความรู้สึกและความคิดของเรื่องออกมาตรงๆ ได้ จึงต้องมีกลวิธีในการใช้ความเปรียบเพื่อ สร้างพลังแก่การสื่อสาร เพื่ออธิบายสิ่งที่ เป็นนามธรรมให้เข้าใจชัดเจนขึ้น ความเปรียบมีความสำคัญในงานวรรณกรรม เพราะเป็นสื่อที่ใช้แสดงความคิดและถ่ายทอดความรู้สึกของผู้ประพันธ์ผู้อ่าน เป็นการ ใช้ภาษาเพื่อทำให้ผู้อ่านเกิดภาพขึ้นในใจ ดังนั้นความเปรียบจึงเป็นการกล่าวถึงสิ่งหนึ่งในความหมายของสิ่งหนึ่ง ดังที่ Arunwet (1990, p.4) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการศึกษาความเปรียบว่า

ความเปรียบเป็นกลวิธีทางวรรณศิลป์ที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจและเกิดภาพที่ชัดเจน ช่วยเร้าอารมณ์ความรู้สึก และจินตนาการของผู้อ่านไปตามบทประพันธ์ กลวิธีในการเปรียบ มีหลายประเภท เช่น การเปรียบสิ่งหนึ่งว่าเหมือนกับอีกสิ่งหนึ่งการเปรียบสิ่งหนึ่งว่าเป็นอีกสิ่งหนึ่ง เป็นต้น โดยอาจมีวิธีการเปรียบโดยตรงไปตรงมาและการเปรียบเทียบโดยใช้โวหาร

กฤษณา อโศกสิน เป็นนักเขียนนวนิยายผู้หนึ่งที่นิยมใช้กลวิธีเขียนด้วยการใช้ความเปรียบ ซึ่งการใช้ความเปรียบในงานเขียนของ กฤษณา อโศกสิน มีลักษณะเด่นในการใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบ สามารถสะท้อนอารมณ์ความรู้สึกได้อย่างลุ่มลึก ยิ่งกว่าการใช้ถ้อยคำและภาษาอย่างธรรมดา เพื่อให้มองเห็นภาพหรือสื่ออารมณ์ และความคิดของเรื่องได้อย่างชัดเจน

ด้วยเหตุข้างต้นนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความเปรียบ โดยมุ่งศึกษาความเปรียบสตรีในนวนิยายของ กฤษณา อโศกสิน เพื่อแสดงให้เห็นว่าการสร้างภาษาความเปรียบในนวนิยาย เป็นส่วนสำคัญในการสื่ออารมณ์ความรู้สึก ให้ผู้อ่านคล้อยตามไปกับเรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอมาสู่ผู้อ่าน ตลอดจนการนำเสนอภาพให้ผู้อ่านเห็นอย่างชัดเจน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความเปรียบสตรีในนวนิยายของกฤษณา อโศกสิน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ข้อมูลที่ศึกษา

ผู้วิจัยได้นำนวนิยายจำนวน 128 เรื่อง จากนามปากกา กฤษณา อโศกสิน มาใช้คัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงเรื่องที่มุ่งเน้นนำเสนอบทบาทสตรีเป็นสำคัญ ได้นวนิยายที่นำมาศึกษาจำนวน 64 เรื่อง ได้แก่ หลงไฟ รูปทอง วิหคที่หลงทาง น้ำเซาะทราย ไฟหนาว ลายหงส์ ปูนปิดทอง เลื่อมสลัปลาย นีออนาง กระเช้าสีดา ชิงช้าดอกบานชื่น เข็มซ่อนปลาย ทรายย้อมสี หลังลับแล บุชบกใบไม้ เกิดมาสวย ปีกทอง ตะวันตกดิน เกสร ดอกสวาท ไม้ผลัดใบ ภมร เมียหลวง เหลี่ยมกุหลาบ โลกของมัทรี เรือมนุษย์ มณีดิน หนามดอกไม้ เพชรในเรือน กิ่งมัลลิกา ดอกไม้ไร่นาม ลมพัดชายน้ำ สวรรค์เบี่ยง น้ำค้างกลางดึก เนื้อใน ฝ้ายแกมแพร พลอยพรราวแสง เพลงบุญ เว้งระกำ บ้านชนก น้ำผึ้งขม หน้าต่างบานแรก ระบำมาร เพลงบินในจิว เดือนครึ่งดวง ศัตรูหัวใจ คาวน้ำค้าง เงามจันทร์ ลานภุมรา ลมบูรพา ลานลูกไม้ บาดาลใจ สมมุติว่าเขารักฉัน ไปสู่มิมพิล ฉากทอง กระท่อมปลายนา รสรักปีกอุรา ล่องทะเลดาว ขอบฟ้าใหม่ หนามดอกไม้ ดาวเหนือ สะพานข้ามดาว ข้ามสีทันดร ลมที่เปลี่ยนทาง และวิมานไม้ฉำฉา จึงได้นำมาเป็นข้อมูลในการศึกษา

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การพิจารณาภาพพจน์ของ Rakmanee. (2008, pp.71-98) ซึ่งได้นำเสนอภาพพจน์ไว้ 19 ชนิด มาเป็นแนวทางการพิจารณาความเปรียบ สรุปลักษณะที่มีลักษณะเป็นความเปรียบได้ 10 ชนิด

ได้แก่ อุปมา อุปลักษณ์ สัญลักษณ์ บุคคลวัต อติพจน์ นามนัย สัมพจน์ การอ้างถึง แนวเทียบ และอวพจน์ จึงได้นำมาเป็นแนวทาง พิจารณาความเปรียบในงานวิจัยนี้

3. ขั้นตอนการวิจัย

3.1 ศึกษาข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยาย การใช้ภาษาความเปรียบและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาวิเคราะห์ความเปรียบ โดยได้แนวความคิดและแนวทางการศึกษาจากงานวิจัยที่ได้กล่าวไว้

3.2 อ่านวิเคราะห์นวนิยาย ทั้ง 64 เรื่อง ที่นำมาศึกษา เพื่อค้นหาความเปรียบทั้งหมดที่ปรากฏแล้วคัดลอกไว้

3.3 จัดกลุ่มความเปรียบที่ได้มาจัดกลุ่มตามแนวทางการวิเคราะห์ข้อมูล

3.4 วิเคราะห์รายละเอียดของความเปรียบในแต่ละกลุ่ม ด้วยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์ตามลักษณะของความเปรียบแต่ละชนิด

3.5 สังเคราะห์ผลการศึกษา

4. สรุปผลการวิจัยและนำเสนอผลการศึกษา

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาความเปรียบสตรีในนวนิยายของกฤษณา อโศกสิน พบว่ามีความเปรียบสตรีในลักษณะต่างๆ 5 ลักษณะ ดังนี้

1. การใช้ความเปรียบแบบอุปมา

อุปมา คือ การเปรียบเทียบหนึ่งเหมือนกับอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งเน้นที่รูปสมบัติเป็นสำคัญ มักใช้คำเปรียบดังนี้ กล ดั่ง ดุจ ประดุจ ประหนึ่ง เล่ห์ ประเล่ห์ เพียง ถนัด ละม้าย แม้น เฉก เช่น เฉกเช่น ราว ราวกับ ในนวนิยายของ กฤษณา อโศกสิน ปรากฏการใช้ความเปรียบแบบอุปมา สรุปได้ 17 รูป ได้แก่ อุปมาสตรีกับพรรณไม้ สัตว์ เครื่องประดับ ธรรมชาติ บทบาทอย่างใดอย่างหนึ่ง เครื่องใช้ ของเล่น ศิลปะ เครื่องดนตรี พลังงาน เด็ก ขนมหุ่น เครื่องปรุงรส สินค้า ตัวละครในวรรณกรรม แพรพรรณ และแร่ธาตุ ดังตัวอย่างโดยสังเขป

1) เปรียบสตรีกับพรรณไม้ พบว่ามีการเปรียบกับ ดอกบัว ดอกป๊อบ ดอกชบา ดอกการะเกด ดอกกุหลาบ หลิวเลื้อย ดอกมะลิ อ้อย หยวกกล้วย ต้นกล้วย และไผ่อ่อน ดังตัวอย่าง

หล่อนใส่เสื้อหลวมโพรก จึงไม่แลเห็นทรวงอกซึ่งเขาคิดว่าคงจะเหมือน

กุหลาบตูมเล็กๆ ที่ทั้งตั้งและไต่ ทุกส่วนขยายเต็มที่และเริ่มมีจริตพราว แต่เด็กอายุ

สิบสองถึงสิบหก กำลังเหมาะเจาะทุกแห่ง ไม่ว่าจะทรวงอกที่เพิ่งเริ่มผลิ เหมือนใบไม้เล็กๆ

ที่แตกใบอ่อนตรงยอดคุดูน่าตะต้อ (Asoksin, 2002, p.46)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “กุหลาบ” หมายถึง ชื่อไม้พุ่มในสกุล Rosa วงศ์ Rosaceae ต้นตรงหรือทอดเลื้อย ลำต้นและกิ่งมีหนาม ขอบใบจัก ดอกสีต่างๆ กลิ่นหอม มีมากชนิดและมากพันธุ์ เรียกชื่อต่างๆ กัน

(Ratchabandittayasathan, 2013, p.139) คำว่า “ตูม” หมายถึง ไม้บาน, ยังไม่บาน

(Ratchabandittayasathan, 2013, p.509) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์ใช้คำเปรียบคือคำว่า “เหมือน” เปรียบเทียบ

“ทรงวอก” กับ “ดอกกุหลาบตูม” ซึ่งมีลักษณะเด่นร่วมกัน คือ แต่งตั้งแต่ยังไม่ใหญ่เท่าที่ควร เรียกได้ว่ามีส่วนเติบโตสมวัย

2) เปรียบสตรีกับสัตว์ พบว่ามีการเปรียบกับอวัยวะต่างๆ ของช้างเผือก ม้า แมว หมา เสือ วัว ควาย ปลิง กระจ่าง แร้ง กา ปลาช่อน นกคีรีบุณ และนกกระจอก ดังตัวอย่าง

ยามนี้หล่อนมีแต่ความลำพองเหมือนนางม้าสาวที่กำลังขยับแข้งขยับขาอย่าง
กระปรี้กระเปร่า เตรียมโผนออกจากที่ แข็งแรงสมบูรณ์ไปทุกส่วนสัด (Asoksin, 1996, p.46)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “ม้า” หมายถึง ชื่อสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมชนิด Equus caballus (Linn.) ในวงศ์ Equidae มีกีบเดียว รูปร่างสูงใหญ่ ขายาว หางเป็นพู่ มีขนแผงคอยาววิ่งได้เร็ว ใช้เป็นพาหนะขับขี่และเทียมรถ (Ratchabandittayasathan, 2013, p.900) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์ใช้คำเปรียบคือคำว่า “เหมือน” เปรียบเทียบความลำพองของใจเรง เหมือน “ม้าสาว” ที่มีรูปร่างดี มีความสมบูรณ์ ไม่มีตำหนิ ขาและเท้าทั้งสองข้างแข็งแรงได้รูป แสดงให้เห็นถึงลักษณะที่ได้สัดส่วนสมบูรณ์ของตัวละครสตรีในเรื่องอย่างชัดเจน

3) เปรียบสตรีกับเครื่องประดับ พบว่ามีการเปรียบกับ แหวน เพชรเหลี่ยมกุหลาบ ไข่มุก พลอย และทองเนื้อเก้า ดังตัวอย่าง

ครรโลกินข้าวมือน้อยอย่างเอร็ดอ่อยมีความสุข หล่อนกินไปคุยไป ด้วย
นัยน์ตาพร่างพราวเหมือนเพชรเม็ดน้อยที่กำลังเล่นแสงกับดวงไฟ (Asoksin, 1988, p.46)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “พร่างพราว” หมายถึง มีแสงประกายแวววาวระยิบระยับ เช่น แสงพร่างพราว (Ratchabandittayasathan, 2013, p.814) คำว่า “เพชร” หมายถึง ชื่อแก้วที่แข็งที่สุดและมีน้ำแวววาวมากกว่าพลอยอื่นๆ ใช้ทำเครื่องประดับหรือใช้ประโยชน์ในทางอุตสาหกรรม (Ratchabandittayasathan, 2013, p.844) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์ใช้คำเปรียบคือคำว่า “เหมือน” เปรียบเทียบ นัยน์ตาของครรโลมีความพร่างพราวเหมือนเพชรเม็ดน้อยๆ ที่กำลัง ถูกแสงไฟสาดกระทบ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการดูแลสุขภาพร่างกายทำให้ดวงตาของเธอมีสดใส

4) เปรียบสตรีกับธรรมชาติ พบว่ามีการเปรียบกับ พายุ ไฟ พระจันทร์ ปุยเมฆ น้ำค้าง ธารน้ำ ไฟป่า สายฟ้า ใต้ฝุ่น น้ำป่า และท้องฟ้า ดังตัวอย่าง

“ก็แน่ละซี ลูกเขาเป็นสาวเป็นนาง บริสุทธ์สะอาดคุดน้ำค้างกลางหาว”
อัคริน เปรม มานพ พุดด้วยกระแเสเสียงที่ฟังชัดว่าเยาะ (Asoksin, 1975, p.62)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “น้ำค้าง” หมายถึง “ไอน้ำในอากาศที่ถูกความเย็นแล้วหยาดลงมาค้างบนใบไม้ ใบหญ้าเป็นต้นในเวลากลางคืนหรือเช้ามืด (Ratchabandittayasathan, 2013, p.626) คำว่า “กลางหาว” หมายถึง กลางแจ้ง, นอกชាយคา (Ratchabandittayasathan, 2013, p.80) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์ใช้คำเปรียบ

คือคำว่า“ดูจ” เปรียบเทียบ ความบริสุทธิ์ของ กระจกทิพย์เหมือน“น้ำค้าง”จากธรรมชาติที่ไม่มีสารพิษใดเจือปน หรือแต่งแต้มให้เปื้อนหมอง

5) เปรียบสตรีกับบทบาทอย่างใดอย่างหนึ่ง พบว่ามีการเปรียบกับ นางงาม นางระบำ และ นางบำเรอ ดังตัวอย่าง

คุณพิมพ์ศรี ไม่จำเป็นว่าผู้ชายจะต้องเลือกแต่งงานกับคนสวยเหมือน กับนางงามเสมอไป อนาคตเหมือนการสร้างบ้าน เราต้องเลือกเสาเข็มแข็งแรงทนทาน ผู้หญิงที่ผมจะแต่งงานด้วยเหมือนกัน (Asoksin, 1996, p.53)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “นางงาม” หมายถึง หญิงสาวที่ชนะการประกวดความงาม (Ratchabandittayasathan, 2013, p.619) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์ใช้คำเปรียบคือคำว่า “เหมือน” เปรียบเทียบ ผู้หญิงสวยเหมือนกับนางงาม ซึ่งเป็นบทบาทหน้าที่ที่ผู้ประพันธ์ได้พูดกับพิมพ์ศรีในเชิงแสดงความรู้สึกของตนเองให้อีกฝ่าย รับรู้ ทั้งนี้คุณลักษณะของนางงามเป็นบทบาทหนึ่งของสตรี โดยต้องรูปร่างหน้าตางดงาม บุคลิกดี กิริยาท่าทางดี เฉลียวฉลาด มีความรอบรู้ และมีมนุษยสัมพันธ์ดี ผู้ประพันธ์จึงนำมาเปรียบได้เหมาะสม

6) เปรียบสตรีกับเครื่องใช้ พบว่ามีการเปรียบกับ มีด ไม้ขีดไฟ ยางยืด เทียน และฟองน้ำ ดังตัวอย่าง

หล่อนอยู่ในเสื่อนอนสีแดงริ้วดำ แขนเล็กรูตรอบอก ดูไม่เปลือยแต่ก็เข้ายวน เพราะผิวนั้นละเอียดเหลืองลออราวกับเทียน นัยน์ตาโต ตาดำ ดำเป็นมันหยาดเอี่ยม ริมฝีปาก เต็มอิมลาดหน้าอกนั้นอวบอ้วนน่ารักน่าใคร่ (Asoksin, 1989, p.68)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “ล่อ” หมายถึง งาม เช่น นวลล่อ เอี่ยมล่อ (Ratchabandittayasathan, 2013, p.1043) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์ใช้คำเปรียบคือคำว่า “ราวกับ” เปรียบเทียบในตอนที่ยกย่องนางงามเอี่ยมล่อ ออกมาเปิดประตูอรัญชล เธออยู่ในเสื่อนอนสีแดงริ้วดำ ถึงแม้จะดูไม่เปลือยแต่ก็ทำให้เธอดูมีเสน่ห์เข้า ยวน ผู้ประพันธ์เปรียบผิวพรรณของนางงามว่าเหลืองลออราวกับเทียนที่มีความเหลืองนวลเนียน ทำให้เห็นภาพ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

7) เปรียบสตรีกับเครื่องดนตรี พบว่ามีการเปรียบกับ กลองเกรวี ดังตัวอย่าง

ในประกายตาของเขาแวววาวด้วยความต็มตัวอย่างจริงใจ ร้อนระอุด้วยความรัก ที่เพิ่งอ่านออกและถูกตีแผ่อย่างสิ้นไส้สิ้นพุง ดิฉันรู้สึกตัวเองสันเทาไปทั่วร่างหัวใจเด่นแรง ราวกับเกรวีที่ขานย่ำในยามศึกของนักรบโบราณ (Asoksin, 2008, p.233)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “เกรวี” หมายถึง กลอง เช่น อินทเกรวี ชัยเกรวี, บางทีใช้เป็น ไกรรี หรือ ไกรริน ก็มี (Ratchabandittayasathan, 2013, p.873) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์ใช้คำเปรียบคือคำว่า “ราวกับ” เปรียบเทียบ จังหวะการเต้นของหัวใจที่เด่นแรงผิดปกติของตัวละครนุ้ย เนื่องจากได้รับพลังความรู้สึก ที่ส่งผ่านแววตาของ

คุณไก่อย่างชัดเจน ผู้ประพันธ์ใช้คำเปรียบคือคำว่า ราว เปรียบ จังหวะการเต้นของหัวใจกับการตีกองเฮอร์ใน ยามศึกสงครามของนักรบโบราณ

8) เปรียบสตรีกับเด็ก พบว่ามีการเปรียบกับ เด็ก ทารกน้อย ดังตัวอย่าง

หญิงสาวปิดฝักบัว ก้าวออกมาเข้าสู่ความนุ่มของผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่ที่เขากางไว้ เตรียมรับ “รอยแบ่งหน้อยดีไหม” “ตามสบายเลยคะ” สัมผัสกับแบ่งกระป๋องมาโรยให้ ขณะที่หล่อนเหยียดซิงอยู่บนเตียงเหมือนทารกน้อยแรกเกิด (Asoksin, 1991, p.497)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “เหยียดซิง” หมายถึง ทำสิ่งทีงออยู่ให้ตรง (Ratchabandittayasathan, 2013, p.1347) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์ใช้คำเปรียบคือคำว่า “เหมือน” เปรียบเทียบตอนที่รำนากับลือกำลังเล่นบทรักอยู่ในห้องนอนอย่างมีความสุข เธอได้แต่คิดความรู้สึกเวลาที่อยู่กับจรินทร์มักแตกต่างกับลือมาก ผู้ประพันธ์จึงเปรียบร่างกายของรำน่าที่นอนเหยียดซิงอยู่บนเตียงเหมือนทารกน้อยแรกเกิด ที่กำลังได้รับการปรนนิบัติดูแลจากลือ

9) เปรียบสตรีกับขนม พบว่ามีการเปรียบกับ ขนมปุยฝ้าย ดังตัวอย่าง

ปวงฉวยมือหล่อนไปบีบเบาๆ เป็นครั้งสุดท้าย ปล่อยให้มือขาวๆ ของหล่อนพร้อมใบหน้าที่มีผิวอ่อนเหมือนปุยฝ้าย (Asoksin, 1988, p.57)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “ปุยฝ้าย” หมายถึง ชื่อขนมชนิดหนึ่ง มีลักษณะคล้ายขนมถ้วยฟู แต่เนื้อละเอียดและนุ่มกว่า(Ratchabandittayasathan, 2013, p.749) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์ใช้คำเปรียบคือคำว่า “เหมือน” เปรียบเทียบ ใบหน้าของครรไลเหมือนปุยฝ้าย ซึ่งเป็นชื่อขนมชนิดหนึ่ง มีลักษณะคล้ายขนมถ้วยฟู แต่เนื้อละเอียดและนุ่มกว่า

10) เปรียบสตรีกับของเล่น พบว่ามีการเปรียบกับ หน้ากาก ว่าว และตุ๊กตา ดังตัวอย่าง

เขาสังเกตดูท่าทางสาวน้อยแล้ว คิดว่าหล่อนคงทำตามคำตักเตือนของเขาแน่ๆ หล่อนยังว่านอนสอนง่ายดีอยู่ ยังไม่แข็งแแกร่ง กร้านเกรียม โลดโผนโจนทะยานเหมือนว่าว ได้ลมแต่อย่างใด (Asoksin, 1988, p.593)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “โผนโผนโจนทะยาน” หมายถึง แปลกผิดธรรมดา เช่น สำนวนโผนโผน, ผาดโผนนำหาวดเสียวต่ออันตราย เช่น ขับรถโผนโผน, บางทีก็ใช้เข้าคู่กับคำ โจนทะยาน เป็น โผนโผนโจนทะยาน หมายความว่า ผาดแผลงอย่างนำหาวดเสียวต่ออันตราย เช่น เด็กซนๆ ชอบเล่นโผนโผนโจนทะยาน (Ratchabandittayasathan, 2013, p.1091) คำว่า “ว่าว” หมายถึง เครื่องเล่นอย่างหนึ่ง มีไม้เป็นต้นผูกเป็นโครงรูปต่างๆ แล้วปิดด้วยกระดาษหรือผ้าบางๆ มีสายเชือกหรือป่านผูกกับสายซุงสำหรับชักให้ลอยตามลมสูงขึ้นไปในอากาศ (Ratchabandittayasathan, 2013, p.1114) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์ใช้คำเปรียบคือคำว่า “เหมือน”

เปรียบเทียบพฤติกรรมของครรไกรว่ายังไม่มีความโดดเด่นเจียนเหมือนว่าที่กำลังเล่นลม ซึ่งจะมีลักษณะอยู่
ไม่นิ่ง

11) เปรียบสตรีกับศิลปะ พบว่ามีการเปรียบกับ ภาพวาด รูปปั้น ดังตัวอย่าง

ทันทีที่เขาได้เห็นปูนหอม เขาเริ่มรู้สึกว่าคุณส่วนสัดในร่างกายตัวเขาเหมือน
ถูกปั้นเด็กคนนี้สวยงามราวกับสร้างวาดหรือสร้างปั้น (Asoksin, 2002, p.39)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “วาด” หมายถึง เขียนหรือลากเส้นเป็นลวดลายหรือรูปภาพ เช่น วาดภาพ
ดอกไม้ วาดภาพทิวทัศน์, เขียนเป็นลายเส้น เช่น วาดภาพลายไทย, โดยปริยายหมายถึง สิ่งที่คล้ายคลึงเช่นนั้น
เช่น วาดวิมานในอากาศเสวยสวหุ วาดโครงการในอนาคต (Ratchabandittayasathan, 2013, p.1111)
คำว่า “ปั้น” หมายถึง เอาสิ่งอ่อนๆ เช่น ขี้ผึ้งดินเหนียวเป็นต้นมาทำให้เป็นรูปตามที่ต้องการ เช่น ปั้นข้าวเหนียว
ปั้นตุ๊กตา (Ratchabandittayasathan, 2013, p.735) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์ใช้คำเปรียบคือคำว่า “ราวกับ”
เปรียบเทียบ ปูนหอม หญิงสาวแรกรุ่งที่มีรูปร่างหน้าตาสวยงามเหมือนกับรูปภาพที่ศิลปินได้ประณีตบรรจงวาด
ให้สวยดั่งจินตนาการ

2. การใช้ความเปรียบแบบอุปลักษณ์

อุปลักษณ์ คือ การเปรียบของสิ่งหนึ่งว่าคุณสมบัติร่วมหรือเช่นเดียวกันกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยใช้คำ
เปรียบ คือ เป็น หรือไม่ปรากฏคำเปรียบก็ได้ ในนวนิยายของ กฤษณา อโศกสิน ปรากฏการใช้ความเปรียบแบบ
อุปลักษณ์ สรุปได้ 11 รูป ได้แก่ อุปลักษณ์สตรีกับพรรณไม้ สัตว์ เครื่องประดับ ธรรมชาติ สินค้า หนึ่งสิ่ง
เครื่องใช้ มนุษย์และอมนุษย์เพศหญิง ยารักษาโรค น้ำอมฤต และเครื่องบริโภค ดังตัวอย่างโดยสังเขปต่อไปนี้

1) เปรียบสตรีเป็นสัตว์ พบว่ามีการเปรียบกับ หงส์ นกขมิ้น ภูพิช มังกร ตะกวด นกคีรีบุณ เสือ
ตุ๊กแก กิ้งกือ ไล่เตียน ลูกนก แมว หมู แมลงวัน นกอินทรี ควาย ช้างเผือก และปลิง ดังตัวอย่าง

ถึงฉันเป็นนกก็ยังดีกว่าหงส์บางตัวที่ชอบใช้อาจม ตั้งแต่ฉันมาอยู่บ้านนี้ ฉันได้
เรียนรู้ตื้นลึกหนาบาง หน้าฉาก หลังฉากของพวกที่เรียกตัวเองว่าผู้ดีมีเงินอีกแยะทีเดียว
(Asoksin, 1973, p.580)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “กา” หมายถึง ชื่อนกขนาดกลางชนิด *Corvus macrorhynchos* Wagler
วงศ์ย่อย Corvinae ในวงศ์ Corvidae ปากใหญ่หนาแบนข้าง ตาสีดำ ตัวสีดำ ร้องเสียง “กาๆ”
(Ratchabandittayasathan, 2013, p.1418) คำว่า “หงส์” หมายถึง นกในนิยายถือว่าเป็นนกในตระกูลสูง มี
เสียงไพเราะ เป็นพาหนะของพระพรหม (Ratchabandittayasathan, 2013, p.1278) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์
เปรียบเทียบของสิ่งหนึ่งว่าคุณสมบัติร่วมกัน โดยใช้คำเปรียบ “เป็น” เปรียบเทียบให้เห็นว่า “กา” กับ
“หงส์” มีคุณสมบัติเหมือนซูด้า ที่ได้เปรียบเทียบตนเองว่าเป็นคนชั้นต่ำของสังคม และเปรียบตนเองว่าเป็นคนที่
ได้รับการยกย่องจากสังคมว่าเป็นคนชั้นสูง ถึงแม้ซูด้าจะมีพื้นเพมาจากคนชั้นต่ำ แต่ก็ยังดีกว่าคนชั้นสูงบางคน
ที่อาศัยเงินตราเป็นเครื่องวัดระดับชั้น

2) เปรียบสตรีเป็นเครื่องประดับ พบว่ามีการเปรียบกับเพชร เพชรเหลี่ยมกุหลาบ และพลอยเนื้อแก้ว ดังตัวอย่าง

“เมี่ยมผมเขาเป็นดวงแก้ว เป็นเพชรน้ำหนึ่ง” ชายหนุ่มกำลังตกอยู่ในอารมณ์ ลึกซึ้งดื่มด่ำ จึงรำพันต่อโดยไม่ทันคิดถึงจิตใจคนฟัง “แต่ผมเป็นคนบาปเพราะงั้นเราจึง ไม่สามารถจะอยู่ด้วยกันได้ตลอดรอดฝั่ง”(Asoksin, 2008, p.267)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “เพชรน้ำหนึ่ง” หมายถึง ชั้นยอด, ดียอดเยี่ยม, ดีพิเศษ (Ratchabandittayasathan, 2013, p.844) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์เปรียบสตรีกับของสิ่งหนึ่งว่ามีคุณสมบัติ ร่วมกัน โดยใช้คำเปรียบ “เป็น” เปรียบเทียบให้เห็นว่าผู้หญิงผู้เป็นที่รักยิ่ง เปรียบได้กับเป็น “ดวงแก้ว” และ ผู้หญิงที่มีความสำคัญต่อชีวิตคนๆ หนึ่ง มีทั้งความงดงาม คุณค่า ความดี หากสิ่งใดมาเทียบก็ไม่เท่าเปรียบได้กับ เป็น “เพชรน้ำหนึ่ง”

3) เปรียบสตรีเป็นธรรมชาติ พบว่ามีการเปรียบกับ น้ำค้าง ไฟป่า น้ำ และหินผา ดังตัวอย่าง

“เขาทำทนายให้ปูนอยากบอกที่สุดเลย อยากรู้แน่ถ้าเขารู้ว่าปูนไม่ใช่ผู้บริสุทธิ์
ไม่ใช่ น้ำค้างกลางหาวอย่างที่เขาคิดหวังแล้วเขาจะรู้สึกลังกับปูนมั่ง” (Asoksin, 2002, p.467)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “น้ำค้าง” หมายถึง ไอน้ำในอากาศที่ถูกความเย็นแล้วหยาดลงมาค้างบนใบไม้ใบ ใหญ่ในเวลากลางคืนหรือเช้ามืด (Ratchabandittayasathan, 2013, p.626) คำว่า “กลางหาว” หมายถึง กลางแจ้ง, นอกชาน ในความว่า ร่องน้ำฝนกลางหาว, บนฟ้า (Ratchabandittayasathan, 2013, p.80) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์ไม่มีคำเปรียบ แต่ใช้คุณสมบัติร่วมหรือเช่นเดียวกับอีกสิ่งหนึ่งเปรียบเทียบให้เห็นว่า “น้ำค้าง กลางหาว” มีคุณสมบัติเช่นเดียวกับความบริสุทธิ์ของปูนหอม

4) เปรียบสตรีเป็นมนุษย์และอมนุษย์เพศหญิง พบว่ามีการเปรียบกับ นางฟ้า นางสวรรค์ นางพญา เทพธิดา นางตานี นางยักษ์ และเจ้าหญิง ดังตัวอย่าง

“ผมนะนะเห็นเค้าเป็นนางฟ้านางสวรรค์ไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดา” “เออ ก็ดีหรอก”
นางจันนอดข้าไม่ได้ “แต่อย่าเพื่อใจให้มันมากเกินไปนัก ว่าแต่ว่าเขาชอบแกหรือเปล่า”
(Asoksin, 2002, p.367)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “นางฟ้า” หมายถึง นางในเทพนิยายที่ถือว่าอยู่บนสวรรค์ (Ratchabandittayasathan, 2013, p. 619) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์เปรียบสตรีกับของสิ่งหนึ่งว่ามีคุณสมบัติ ร่วมกัน โดยใช้คำเปรียบ “เป็น” เปรียบเทียบให้เห็นว่า “นางฟ้านางสวรรค์” เป็นอมนุษย์ที่สะท้อนความเชื่อใน โลกวรรณกรรม โดยผู้หญิงแบบปูนหอม มีคุณลักษณะร่วมกับ “นางฟ้านางสวรรค์” กล่าวคือ มีความสวย ความ งดงาม ความดี เป็นเสน่ห์ชวนให้ชายหนุ่มได้หลงใหล

5) เปรียบสตรีเป็นสินค้า พบว่ามีการเปรียบกับ สินค้าประจำชาติ สินค้าขายดี และสินค้าส่งออก ดังตัวอย่าง

“ก็นายต้อยเขาบอกว่าเขาต้องการ แล้วจะให้ฉันทำยังไง เธอควรจะได้ใจนะ ถ้าเธอเป็นสินค้าเธอก็เป็นสินค้าที่ขายดีและฉันเป็นพ่อค้าที่ใจป้ำ” เขาตอบ!
“ที่ต้องสละให้น้องจริงไหม” (Asoksin, 1975, p.137)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “สินค้า” หมายถึง สิ่งของที่ซื้อขายกัน เช่น ร้านนี้มีสินค้านานาชนิด (Ratchabandittayasathan, 2013, p.1233) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์เปรียบสตรีกับของสิ่งหนึ่งว่ามีคุณสมบัติร่วมกันโดยใช้คำเปรียบ “เป็น” เปรียบเทียบให้เห็นว่า “สินค้า” มีคุณสมบัติเช่นเดียวกับผู้หญิงแบบแพรวทองมีคุณค่าทำให้ผู้ชายหลายคนสนใจในตัวเธอ เปรียบได้กับคุณสมบัติของสินค้าที่น่าสนใจ จนทำให้มีพ่อค้าใจป้ำแบบอัครินทุ่มเงินซื้อไว้ในครอบครอง

6) เปรียบสตรีเป็นเครื่องใช้ พบว่ามีการเปรียบกับ นาฬิกา ดังตัวอย่าง

ใจของเขาคล้ายกับจะหล่นลงไปอยู่ที่ห้อง พุดกรองสามารถเปรียบเทียบ เพื่อนของหล่อนได้อย่างรัดกุมและน่าฟัง จริงของพุดกรอง วรณนรีเป็นนาฬิกาที่มีความเที่ยงตรงเป็นเยี่ยม (Asoksin, 1996, p. 122)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “นาฬิกา” หมายถึง เครื่องบอกเวลา (Ratchabandittayasathan, 2013, p. 624) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์เปรียบสตรีกับของสิ่งหนึ่งว่ามีคุณสมบัติร่วมกันโดยใช้คำเปรียบ “เป็น” เปรียบเทียบให้เห็นว่า “นาฬิกา” มีคุณสมบัติเช่นเดียวกับผู้หญิงแบบวรณนรีที่มีความเที่ยงตรงเป็นเยี่ยม อันเป็นคุณสมบัติของนาฬิกาที่มีไว้บอกเวลาและสะท้อนถึงการรู้จักกาลเทศะที่เหมาะสมของแต่ละคน

7) เปรียบสตรีเป็นยารักษาโรค พบว่ามีการเปรียบกับ โอสถสมานแผล ดังตัวอย่าง

แม้ความยากจะแลเห็นอยู่ หากหล่อนมีวิธีที่จะเอื้อมข้ามความยากไปหิยเอา ความง่ายที่อยู่ไกลกว่ามาเป็นของตน ความหวานของพุดกรองใช้ประโยชน์ได้ในที่ทั้งปวง ไม่ว่าจะในความรักหรือในความชัง ในความรัก หล่อนเป็นน้ำอมฤตของผู้ที่รักหล่อนในความชัง หล่อนเป็นโอสถสมานแผลของผู้ที่ชังหล่อน (Asoksin, 1996, p.349)

ตัวอย่างข้างต้นคำว่า คำว่า “โอสถ” หมายถึง ยารักษาโรค (Ratchabandittayasathan, 2013, p. 1442) คำว่า “สมาน” หมายถึง ทำให้ติดกัน, ทำให้สนิท, เช่น ยาสมานแผล การสมานเนื้อไม้ (Ratchabandittayasathan, 2013, p.1171) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์เปรียบสตรีกับของสิ่งหนึ่งว่ามีคุณสมบัติร่วมกันโดยใช้คำเปรียบ “เป็น” เปรียบเทียบให้เห็นว่า “โอสถสมานแผล” มีคุณสมบัติเช่นเดียวกับผู้หญิงแบบพุดกรอง ที่พยายามคิดหาทวิวิธีสร้างความสัมพันธ์ที่ดีให้เกิดขึ้นได้ อันมีลักษณะเปรียบได้กับ “โอสถสมานแผล” ที่ช่วยรักษาอาการบาดเจ็บให้ดีขึ้น

3. การใช้ความเปรียบแบบสัญลักษณ์

สัญลักษณ์ คือ การใช้คำแทนสิ่งต่างๆ ที่มีความหมายนอกเหนือจากความหมายตามตัวอักษร หรือการนำสิ่งที่เป็นรูปธรรมมาแทนสิ่งที่เป็นนามธรรม ในนวนิยายของกฤษณา อโศกสิน ปรากฏการใช้ความเปรียบแบบสัญลักษณ์ สรุปได้ 7 รูป ได้แก่ สัญลักษณ์ในรูป พรรณไม้ สัตว์ เครื่องประดับ ธรรมชาติ แพรพรรณ มนุษย์และอมมนุษย์เพศหญิง และสินค้า ดังตัวอย่างโดยสังเขปต่อไปนี้

1) การใช้พรรณไม้เป็นสัญลักษณ์ พบว่ามีการใช้พรรณไม้ต่อไปนี้เป็นสัญลักษณ์ ดอกชบา ดอกป๊อบ ดอกกระดังงา คัทลียา ดอกกุหลาบ กระเช้าสีดา กุหลาบขาว กลิบกุหลาบ ดอกไม้แรกแย้ม ดอกไม้ตูม ดอกไม้กลีบบาง และกอไม้ดอก ดังตัวอย่าง

“หนอย” พงษ์สนธิ์ทำเสียง “พูดกับกระดังงาลนไฟนะต้องเป็นเรื่องด้วยเรอะ
ไอ้พูดเป็นเรื่องมันต้องพูดกับสาวรุ่นๆ โวยเข้าใจเสียใหม่ พูดกับไก่อแก่แม่ปลาช่อนมันก็ต้อง
พูดอย่างระนาด (Asoksin, 1996, p.80)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “กระดังงาลนไฟ” หมายถึง หญิงที่เคยแต่งงานหรือผ่านผู้ชายมาแล้ว ย่อมรู้จักชั้นเชิงทางปรนนิบัติและเอาอกเอาใจผู้ชายได้ดีกว่าหญิงที่ยังไม่ได้แต่งงาน (Ratchabandittayasathan, 2013, p.30) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์เปรียบสตรีกับลักษณะของสิ่งหนึ่งใช้แทนของอีกสิ่งหนึ่งที่ต้องการกล่าวถึง โดยผู้ประพันธ์ใช้ความเปรียบแบบสัญลักษณ์เปรียบเทียบว่า “กระดังงาลนไฟ” เป็นสัญลักษณ์ของผู้หญิงที่เคยแต่งงานหรือผ่านผู้ชายมาแล้วแบบพูดกรอง ย่อมรู้วิธีการบริหารเสน่ห์ มีประสบการณ์ ชั้นเชิงในเรื่องผู้ชายมากกว่าผู้หญิงโสดที่ยังไม่เคยผ่านการมีครอบครัว

2) การใช้สัตว์เป็นสัญลักษณ์ พบว่ามีการใช้สัตว์ต่อไปนี้เป็นสัญลักษณ์ ฝี่เสื่อกลางคืน แมลง นก ไก่ฟ้า เสือ และอสรพิษ ดังตัวอย่าง

“ครีบ...ผมมันถนัดขจร..แต่คราวนี้ไม่ใช่ “ขา” หรอก พบกันในรถไฟ”
“ไก่ หรือเปล่า” “เอ” เขาตรงเบาๆ พร้อมนั่งคิด “ถ้าเป็นไก่ ผมก็ว่าคงไก่ฟ้านะ”
“นั่นเชียว” นายเขื่อนหัวเราะ (Asoksin, 2011, p. 41)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “ไก่ฟ้า” หมายถึง ซ้อนกษณาตกลางในวงศ์ Phasianidae ลำตัวป้อม หางยาว กลุ่มขนหางเป็นรูปโค้งงอ และปากแข็งแรงมาก ตัวผู้มีสีสวยกว่าตัวเมีย และมีหางกระจายสวยงามเป็นพิเศษ กินเมล็ดพืชผลไม้สดเป็นอาหาร มีหลายชนิด (Ratchabandittayasathan, 2013, p.162) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์เปรียบสตรีกับลักษณะของสิ่งหนึ่งใช้แทนของอีกสิ่งหนึ่งที่ต้องการกล่าวถึง โดยเปรียบเทียบที่นายเขื่อน คุณธง และทมนัยกำลังพูดคุยถึงเรื่องลักษณะผู้หญิงในอุดมคติที่จะมาเป็นภรรยาของพวกเขา ผู้ประพันธ์จึงมีการใช้ความเปรียบแบบสัญลักษณ์เปรียบเทียบว่า “ไก่ฟ้า” อันหมายถึงสัญลักษณ์แทน ความสวย ความสง่างาม จะเห็นได้ว่าความสวยโดดเด่นของทิพยางค์เหมือนลักษณะของไก่ฟ้า โดยเปรียบรูปร่างสวยงาม สะอาดสะอาง มีความอ่อนหวาน ขนมีสีสันทสวยงามหลากสี มีบุคลิกคล้ายผู้หญิงที่มีความสุภาพเป็นผู้ดี

3) การใช้ธรรมชาติเป็นสัญลักษณ์ พบว่ามีการใช้ธรรมชาติต่อไปนี้เป็นสัญลักษณ์ ดาว น้ำค้าง
ดังตัวอย่าง

ดาวดวงนี้แท้จริงแล้วก็ได้สุกสว่างกระไรเลย จึงเมื่อต้องพานพบความขัดข้อง
อันชวนให้กังขา...แสงที่แลดูหมองอยู่แล้วนั้น ก็ถึงแก่เย็นเศร้าลงไปอีก หล่อนก่ายหน้าผาก
...แล้วลดแขนลง...เมื่อรู้สึกตัวว่าซักจะเกิดทุกข์เกินกว่าเหตุ (Asoksin, 2006, p.209)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “ดาว” หมายถึง สิ่ง que เห็นเป็นดวงเล็กๆ มีแสงในท้องฟ้าเวลามืด เช่น ดาว
ประจำเมือง ดาวเหนือ (Ratchabandittayasathan, 2013, p.431) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์เปรียบสตรีกับ
ลักษณะของสิ่งหนึ่งใช้แทนของอีกสิ่งหนึ่งที่ต้องการกล่าวถึง โดยเปรียบเทียบที่กล่าวถึง แผลมาลากำลังนอนเอามือ
ก่ายหน้าผาก คิดถึงเรื่องราวร้ายๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเธอ ผู้ประพันธ์จึงมีการใช้ความเปรียบเทียบสัญลักษณ์
เปรียบเทียบกับ “ดาว” คือสัญลักษณ์แทน สตรีที่มีฐานะสูงส่ง จะเห็นได้ว่าดวงดาว คือสิ่งที่เห็นเป็นดวงมีแสง
ระยิบระยับในท้องฟ้าเวลามืด อยู่สูงเกินจะสัมผัสถึง แลให้คนชมมอง

4) การใช้มนุษย์และอมมนุษย์เพศหญิงเป็นสัญลักษณ์ พบว่ามีการใช้มนุษย์และอมมนุษย์เพศหญิง
ต่อไปนี้เป็นสัญลักษณ์ นางฟ้า นางพญา นางพญาใหญ่ ดังตัวอย่าง

“แม่เป็นคนร้ายลูก” ไมลาตอบ...ขณะที่อยู่กับมารีหล่อนลอกคราบของนางพญา
ใหญ่ที่เคยเลี้ยงปราดเปรียว เตรียมพร้อมที่ฉกกัด มาเป็นงูจำศีลเสมอ..พุดจาไฟเราะ ไม่มี
วิแววว่ารู้จักคำหยาบ (Asoksin, 1994, p.9)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “นางพญา” หมายถึง พระราชินี, นางผู้เป็นใหญ่ (Ratchabandittayasathan,
2013, p. 619) คำว่า “งู” หมายถึง ชื่อสัตว์เลื้อยคลาน ลำตัวเรียวยาว มีเกล็ด ไม่มีขา มีทั้งชนิดที่มีพิษและไม่มี
พิษ (Ratchabandittayasathan, 2013, p.291) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์เปรียบสตรีกับลักษณะของสิ่งหนึ่งใช้แทน
ของอีกสิ่งหนึ่งที่ต้องการกล่าวถึง ผู้ประพันธ์จึงเปรียบ “นางพญาใหญ่” ซึ่งเป็นอมมนุษย์ที่สะท้อนความเชื่อใน
โลกวรรณกรรมให้เป็นสัญลักษณ์แทน ความปราดเปรียวของสตรี กล่าวคือ มีการเปรียบชีวิตของงูกับผู้หญิงว่ามี
ธรรมชาติของการเป็นแม่เหมือนกัน ซึ่งลักษณะของงูนั้นมีความปราดเปรียวและว่องไวในการเคลื่อนที่ เปรียบกับ
มารีที่ทำอาชีพขายบริการ เมื่ออยู่กับกลุ่มสังคมคนทำงานแบบเดียวกันจึงต้องมีการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิต
บุคลิกภาพ คำพูด การแสดงออกให้แตกต่างเมื่ออยู่กับลูก มารีผู้นี้จึงต้องเปลี่ยนตนเองจากหน้ามือเป็นหลังมือ
เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่ลูก

5) การใช้แพรรณเป็นสัญลักษณ์ พบว่ามีการใช้แพรรณต่อไปนี้เป็นสัญลักษณ์ ผ้าขาว
ผ้าดำ ดังตัวอย่าง

“ทำไมจะไม่ทราบครับ ไข่ว่าผมจะไม่เคยมีพี่น้องผู้หญิงเมื่อไหร่ เรายังรักษาชื่อเสียงพี่น้องหรือคู่รักของเราอยู่ไง ก็ต้องรักษาชื่อเสียงของผู้หญิงอื่นเท่านั้น ผมถือครับเรื่องเกียรติของผู้หญิง รู้สึกว่าเป็นเรื่องยิ่งใหญ่จริงๆ พลาดไปนิดเดียวก็ผ้าต่างๆ นั่นแหละซั๊กเท่าไรก็ไม่ขาว” (Asoksin, 2013, p.12)

ตัวอย่างข้างต้นคำว่า “ต่าง” หมายถึง เป็นดวง เป็นจุด, มีสีจางกว่าสีเดิมเป็นแห่งๆ เช่น ผ้าต่าง (Ratchabandittayasathan, 2013, p.429) ในบริบทนี้ผู้ประพันธ์เปรียบสตรีกับลักษณะของสิ่งหนึ่งใช้แทนของอีกสิ่งหนึ่งที่ต้องการกล่าวถึง โดย ผู้ประพันธ์ใช้ความเปรียบเทียบแบบสัญลักษณ์เปรียบเทียบว่า “ผ้าต่าง” คือ สัญลักษณ์แทน เกียรติของสตรี อธิบายได้ว่า สตรีทุกคนเหมือนผ้าขาวผืนหนึ่ง ที่สามารถต่างดำได้ตลอดเวลาถ้าใช้ชีวิตอย่างประมาท เช่น คบเพื่อนต่างเพศอย่างอิสระ ไม่รักษานวลสงวนตัว ถูกมองว่าตามจับผู้ชาย ซึ่งความเสื่อมเสียย่อมตกอยู่กับสตรีเสมอ

4. การใช้ความเปรียบเทียบการอ้างถึง

การอ้างถึง คือ การนำเรื่องราว เหตุการณ์ในอดีต สุภาษิตคำสอน นิทาน อันมีมาแต่ก่อนหรือเป็นที่รู้จักขึ้นกล่าวอ้างให้เห็นเป็นอุทาหรณ์ เพื่อให้เรื่องราวที่กำลังกล่าวมีความชัดเจนและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ในนวนิยายของกฤษณา อโศกสิน ปรากฏการใช้ความเปรียบเทียบการอ้างถึง สรุปได้ 3 รูป ได้แก่ การอ้างถึง ตัวละครในวรรณกรรม สำนวน และบทประพันธ์บางตอนในวรรณกรรม ดังตัวอย่างโดยสังเขปต่อไปนี้

1) การอ้างถึงตัวละครในวรรณกรรม พบว่ามีความเปรียบเทียบโดยการอ้างถึง นางเมรี นางพิม นางฟ้าเมนะกา นางรจนา นางกาก็ ชินเดอเรลล่า นางละเวง นางแพนโดรา พระสนมเอกพระเจ้าธิบอบ และ โรมิโอ ดังตัวอย่าง

เฮ้อแล้วพวงนี้ไฉนจะว่าอย่างไรถ้ารู้ว่าตัวเองได้ลูกสะใภ้ สงสัยเจ้าชายมันจะนึกว่ามันเป็นพญาครุฑลมหั่ง ถึงได้พานางกาก็มาติดๆ ตื่นๆ แบบนี้เวรกรรมแท้ๆ (Asoksin, 2001, p. 13)

ตัวอย่างข้างต้น อ้างถึงตัวละครในวรรณคดีเรื่องกาพย์กำกอน ซึ่งเป็นวรรณคดีนิทานที่เจ้าพระยาพระคลัง (หน) แต่งในสมัยรัชกาลที่ 1 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ การอ้างถึงในตัวอย่างนี้ ก็คือฉายาของนางหนึ่ง หญิงสาววัยรุ่นที่กำลังคบหา พาเข้ามาสานสัมพันธ์ในบ้านแบบหลบๆ ซ่อนๆ ซึ่งเหมือนพฤติกรรมพระยาครุฑลักพาตัวนางกาก็ไปอยู่ที่วิมานฉิมพลี ทั้งนี้ลักษณะนิสัยของหนึ่งเป็นผู้หญิงที่มีจิตใจฝักใฝ่ในกาพย์กำกอนสอดคล้องกับนิสัยของนางกาก็

2) การอ้างถึงสำนวน พบว่ามีความเปรียบเทียบโดยการอ้างถึงสำนวน ชิงสุกก่อนห้าม สาวน้อยร้อยซัง น้ำบ่อทราย ผ้าพับไว้ และดอกฟ้ากับหมาวัด ดังตัวอย่าง

คำโบราณจึงสั่งสอนไว้หนักหนายังไงล่ะว่า อย่าชิงสุกก่อนห้าม แกเองก็คงจะเคยกินผลไม้ห้ามๆ มาแล้ว รสชาติเป็นยังไงก็คงจะรู้ดี มันติดเปรี้ยวๆ ฝาดๆ เหมือนกันทั้งนั้น หากความเอร็ดอร่อยไม่ได้เลย (Asoksin, 1996, p.18)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “ชิงสุกก่อนห่าม” หมายถึง ทำสิ่งที่ยังไม่สมควรแก่วัยหรือยังไม่ถึงเวลา ใช้เป็นคำสอนหรือเตือนสติว่า อย่าชิงสุกก่อนห่าม (Ratchabandittayasathan, 2013, p.380) ในบริบทนี้ ผู้แต่งให้ตัวละครกล่าวอ้างถึงบริบทคำพูดของ พิมทีกล่าวสอนใจจริง เมื่อครั้งสมัยเรียนมหาวิทยาลัยใจจริงมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในเชิงชู้สาว ด้วยความเป็นห่วงเพื่อนพิมจึงตักเตือนใจจริง สอดคล้องกับสำนวนไทยว่า “อย่าชิงสุกก่อนห่าม” หมายถึง ทำสิ่งที่ยังไม่สมควรแก่วัยหรือยังไม่ถึงเวลาดี

3) การอ้างถึงบทประพันธ์บางตอนในวรรณกรรม พบว่ามีความเปรียบเทียบโดยการอ้างถึงบทประพันธ์บางตอนในวรรณกรรม พระเวสสันดรชาดก โคลงโลกนิติ มัทนะพาธา ดังตัวอย่าง

บางทีนานปีต่อไปข้างหน้าผู้ชายอาจจะชวนกันกลับภูมิลำเนาเดิมก็ได้ เขาอาจจะต้องเปลี่ยนคำขวัญใหม่เป็นภริยาฉัตรแก้วกันเถิด ให้งามหน้างามเนตรทุกเวลา (Asoksin, 1989, p. 127)

ตัวอย่างข้างต้น ผู้แต่งให้ตัวละครกล่าวอ้างถึงเปลี่ยนบริบทคำพูดของนางมัทรีจากพระเวสสันดรชาดก โดย ความเดิมคือ “เมื่อมีสามีแล้วเสมือนหนึ่งฉัตรแก้วอันกันแดด งามหน้างามเนตรทุกเวลา หญิงที่มีเกียรติคือหญิงที่เมื่อสามีตักทุกซีกทุกซัดด้วย” ซึ่งคำพูดนี้ สามารถเป็นแนวทางปฏิบัติ ให้ความหมายทุกซีกของครอบครัว แต่ในตัวอย่างเปลี่ยนเป็น “ภริยา ฉัตรแก้วกันแดด ให้งามหน้างามเนตรทุกเวลา” เนื่องจากสังคมปัจจุบันผู้หญิงมีความเท่าเทียมกับผู้ชายมากขึ้น บางสถานการณ์ผู้หญิงอาจจะมีภาวะผู้นำมากกว่าผู้ชาย การเท่าเทียมหรือการอ้างถึงเช่นนี้จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้ง่ายขึ้นโดยนึกเชื่อมโยงกับเรื่องที่สังคมเคยรู้มาแต่เดิม

5. การใช้ความเปรียบเทียบแบบสัมพจน์

สัมพจน์ คือ การกล่าวถึงส่วนย่อยของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่ต้องการให้มี ความหมายถึงส่วนเต็มหรือทั้งหมด นวนิยายของกฤษณา อโศกสิน ปรากฏการใช้ความเปรียบเทียบแบบสัมพจน์ สรุปได้ 2 รูป ได้แก่ เปรียบสตรีกับส่วนต่างๆ ของร่างกาย เปรียบสตรีกับวิญญาณ ดังตัวอย่างโดยสังเขป

1) การเปรียบเทียบสัมพจน์กับส่วนต่างๆ ของร่างกาย พบว่ามีการเปรียบกับ หักหน้า เนื้อสาว และดวงใจ ดังตัวอย่าง

เนื้อสาวของหล่อนหอมอวล กลิ่นเหงื่อแทนที่จะระคายจมูก กลับกระตุ้นขมขื่น ให้เขม็งหอมไปทั่วสรรพางค์เหมือนกลิ่นน้ำนมปนกลิ่นดอกแก้ว แกมด้วยกลิ่นแป้งเด็ก คละเคล้ากันไปจนเขาค้าง (Asoksin, 2002, p.96)

ตัวอย่างข้างต้น ในบริบทนี้กล่าวถึงกลิ่นเนื้อกายของบุปผา แสดงให้เห็นว่า ผู้ประพันธ์จึงมีการใช้ความเปรียบเทียบแบบสัมพจน์ คือ “เนื้อสาว” เป็นส่วนย่อยเปรียบเทียบกับ ส่วนใหญ่ของร่างกายที่ประกอบด้วยอวัยวะทุกส่วน แม้จะเป็นคำเรียกก็ตาม แต่ทำให้เห็นภาพของผู้หญิงที่มีกลิ่นหอมไปทุกส่วนของร่างกาย

2) การเปรียบเทียบสัมพจน์กับวิญญาณ ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ดังตัวอย่างต่อไปนี้

หล่อนไม่เคยยึดถือความรักนวลสงวนตัว วิญญาณอันเป็นเสรี แทรกซึมเต็ม
อยู่ในทุกขุมขน นั่นคือ ความเท่าเทียมในการเป็นมนุษย์ ไม่เลือกหญิงเลือกชาย หลิงใด
เก่งกว่าชายใดหญิงนั้นสามารถนำชายโดยอัตโนมัติ (Asoksin, 1992, p.17)

ตัวอย่างข้างต้น คำว่า “วิญญาณ” หมายถึง สิ่งที่เชื่อกันว่ามีอยู่ในกายเมื่อมีชีวิต เมื่อตายจะออกจาก
กายล่องลอยไปหาที่เกิดใหม่ (Ratchabandittayasathan, 2013, p.1118) คำว่า “เสรี” หมายถึง ที่ทำได้โดย
อิสระ, มีสิทธิที่จะทำอะไรก็ได้โดยไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น (Ratchabandittayasathan, 2013, p. 1256) ใน
บริบทนี้ กล่าวถึง พลัปลาเมื่อครั้งไปศึกษาและใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศมานานจนทำให้เธอรับความคิดความเชื่อ
ในเรื่องสิทธิและความเท่าเทียมทางเพศ ผู้ประพันธ์จึงมีการใช้การเปรียบเทียบสัมพจน์ คือ “วิญญาณอันเป็น
เสรี” ซึ่งเป็นการกำหนดให้นามธรรมแสดงออกในรูปธรรม โดยเชื่อว่าวิญญาณคือสิ่งที่มีอยู่ในกายขณะยังมีชีวิต
กำหนดให้พลัปลาแสดงพฤติกรรมทางเพศอย่างอิสระ ไม่ให้ความสำคัญกับการที่ต้องเสียเนื้อเสียตัว

อภิปรายผลการวิจัย

1. การอ่านนวนิยายของกฤษณา อโศกสิน ผู้อ่านจำเป็นต้องศึกษาถึงลักษณะท่าทาง ตลอดจนอารมณ์
ความรู้สึกของตัวละคร เพื่อทำความเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ จึงจะเกิดความรู้สึกคล้อยตามไปด้วยได้
แนวคิดในนวนิยายที่ผู้เขียนต้องการสื่อ นั้น อาจให้ประโยชน์แก่ผู้อ่าน ในการเลือกนำมาประพฤติปฏิบัติใน
ชีวิตประจำวันได้ ไม่ทางตรงก็ทางอ้อม

2. ผู้เขียนเลือกใช้การเปรียบสตรีในลักษณะต่างๆ ทั้งหมด 5 ลักษณะ ได้แก่ ความเปรียบแบบอุปมา
ความเปรียบแบบอุปลักษณ์ ความเปรียบแบบสัญลักษณ์ ความเปรียบแบบอ้างอิง และความเปรียบแบบ
สัมพจน์ โดยส่วนมากมักเปรียบสตรีกับพรรณไม้ เช่น เปรียบสตรีกับบัวกลางบึง ดอกกุหลาบ ดอกกระเจด
กระดังงา คัทลียา ดอกชบา เป็นต้น ซึ่งการเปรียบกับสิ่งดังกล่าว ส่วนมากจะใช้เปรียบความสวยงามตาม
ธรรมชาติของสตรี ทั้งสตรีที่มีรูปร่าง สูงโปร่ง บอบบาง สมส่วน หรือมีใบหน้าสวยงามเกลี้ยงเกลา ซึ่งเป็นความ
สวยแบบธรรมชาติที่ไม่มีการตกแต่ง หรืออาจตกแต่งเพียงเล็กน้อย ผมหาดและละเอียดอ่อน ดวงตากลมโต จมูก
โด่ง ริมฝีปากบาง และมีผิวพรรณที่บ่งบอกได้ถึงใจใสใจงามดูดีเป็นอย่างดี โดยมีทั้งผิวขาวและคล้ำ ดัง
ตัวอย่าง “ปวงโผล่ออกมา มีสาวลูกจิ้งฉิวขาวดั่งหยวก ทาปากสีเรื่อตามมาติด ๆ หล่อนคือวิไลพรรณซึ่งเป็นลูก
สุดท้องเจ้าของร้าน” (Asoksin, 1988, p.490)

พบว่าเมื่อมีการเปรียบสตรีกับธรรมชาติ ผู้ประพันธ์มักเปรียบกับอารมณ์ ความรู้สึก และความคิดของ
สตรีเป็นส่วนใหญ่ เช่น เปรียบสตรีกับพายุ ไฟป่า ลำธาร สายฟ้า ใต้ฝุ่น น้ำป่า หินผา เป็นต้น ดังตัวอย่าง “โหม
นั้งลงบนม้ากลมอย่างหมดแรงหมดกำลัง หล่อนเหนื่อยนัก เหนื่อยทั้งกายและใจทบทวี นับตั้งแต่มีคนมาเพิ่มอีก
คนเท่านั้นเอง เสียงกล่าวร้องอ่อนลงหน่อยหนึ่ง หากอารมณ์ที่เหมือนพายุร้าย เมื่อสักครู่ ก็ยังไม่สร้างซา โอย ฉัน
ปวดหัวยังกลับจะบ้าไปแล้วนั่นนะ” (Asoksin, 2001, p.49)

นอกจากนี้ยังพบการเปรียบเทียบกับสัตว์ เช่น เปรียบสตรีกับกระต่าย นกกระจอก ปลิง แมลงวัน ม้า เป็นต้น ซึ่งการเปรียบกับสิ่งดังกล่าว ส่วนมากจะใช้เปรียบกิริยาท่าทางของสตรีที่ไม่เรียบร้อย ช่างนินทา มีความปราดเปรียวรู้เท่าทันคนในสังคม การพูดจา มีปฏิภาณไหวพริบ เป็นต้น ดังตัวอย่าง “มีแฟนหรือยัง” “เมื่อไหร่จะแต่งงาน” “เบา เบา พูดทีละคนไว้วัย” พลัปลายกมือขึ้นห้าม “เสียงพวกหล่อนนี่ยังกะนกกระจอกซักพันตัวได้มั้ง” (Asoksin, 1992, p.129)

สังเกตได้ว่าการใช้ความเปรียบของผู้ประพันธ์นั้น มีการแปรตามบริบทเนื้อหาของนวนิยาย ความเปรียบที่ใช้ในเรื่องจึงโดดเด่น กระตือรือร้นผู้อ่าน ตลอดจนสร้างอารมณ์ร่วมไปกับตัวละครในเรื่อง และแสดงถึงชั้นเชิงในการประพันธ์ของผู้ประพันธ์ได้เป็นอย่างดี

จากการวิเคราะห์เห็นได้ว่า การใช้ความเปรียบมีความสำคัญ ในการสื่อความรู้สึกและความคิดของเรื่อง เพื่อสะท้อนหรือสื่ออารมณ์ และเพื่ออธิบายสิ่งที่เป็นามธรรมให้เข้าใจชัดเจนขึ้น ความเปรียบจึงมีความสำคัญในงานวรรณกรรม สอดคล้องกับความคิดของ Arunwet. (1990) กล่าวว่า “ความเปรียบเป็นกลวิธีทางวรรณศิลป์ที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจและเกิดภาพที่ชัดเจน ช่วยเร้าอารมณ์ความรู้สึก และจินตนาการของผู้อ่านไปตามบทประพันธ์” ทั้งนี้ผู้อ่านต้องใช้ทักษะการตีความทางภาษาเพื่อทำความเข้าใจบริบทเนื้อหา และผู้อ่านจะเกิดจินตนาการ เกิดอรรถรสทางอารมณ์ จึงทำให้งานเขียนมีความน่าสนใจ ชวนติดตามมากขึ้น สอดคล้องกับ Doungtip (2015) กล่าวว่า “ความงามทางด้านวรรณศิลป์มีส่วนสำคัญที่ช่วยให้บทประพันธ์มีคุณค่า มีภาษาที่สละสลวย ประณีต และมีความไพเราะประทับใจ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้เข้าถึงลักษณะเฉพาะตัวของผู้ประพันธ์ได้ดียิ่งขึ้น”

ข้อเสนอแนะ

1. การศึกษาความเปรียบ สตรี ทำให้ได้เรียนรู้ลักษณะเด่นทางการใช้ภาษาเฉพาะตัวของนักเขียน จึงควรใช้แนวทางการศึกษาความเปรียบ เพื่อศึกษาวรรณกรรมบันเทิงคดีของนักเขียนอื่น ๆ ต่อไป
2. นอกจากความเปรียบสตรีแล้ว ทัศนคติ อธิปไตย ยังมีความสามารถในการประพันธ์เนื้อเรื่องได้อย่างน่าสนใจ จึงควรศึกษาวรรณกรรมบันเทิงคดีในด้านกลวิธีการประพันธ์

References

- Asoksin, K. (1973). *reumanut*. (2 nd ed.). Bangkok : Rungreuangtam Press.
- _____. (1975). *namkulab*. (2 nd ed.). Bangkok : Phapansan.
- _____. (1988). *Liamkulab lam 1-2*. Bangkok : Chokchaitawet.
- _____. (1989). *phamon lam 1-2*. (2 nd ed.). Bangkok : Chalamchaikanpim.
- _____. (1991). *kachawseeda*. Bangkok : Romsan.
- _____. (1992). *nueanang*. Bangkok : Charoenratkanpim.
- Asoksin, K. (1994). *kasondoksawat*. Bangkok : Chalamchaikanpim.
- _____. (1996). *namsoosay*. (5 nd ed.). Bangkok : Tadthaitam Press.

- Asoksin, K. (1996). **pengboon**. (4 nd ed.). Bangkok : Peuandee.
- _____. (1999). **punpedtong**. (6 nd ed.). Bangkok : Dubbelnai.
- _____. (2001). **natangbanlak**. (3 nd ed.). Bangkok : Dubbelnai.
- _____. (2002). **kawnamkang**. (3 nd ed.). Bangkok : Dubbelnai.
- _____. (2006). **dokmairinam**. (3 nd ed.). Bangkok : Peuandee.
- _____. (2008). **nampeangkom**. Bangkok : Peuandee.
- _____. (2011). **faiikampar**. (5 nd ed.). Bangkok : peuandee
- _____. (2013). **phetnireuan**. Bangkok : Sangdaw.
- Arunwet, Y. (1990). **Comparisons in Lakhon Nai of King Rama II. Authors**. Master of Arts Thai Language, Chulalongkorn University.
- Doungtip, S. (2015). An Analysis of Literary Language in Thai Country Songs of Nhoo Meter. **The Golden Teak : Humanity and Social Science Journal**, 21(2), 67-81.
- Ratchabandittayasathan. (2013). **Podjananukom Ratchabandittayasathan 2011**. Bangkok : nanmeebookpublikation.
- Rakmanee, S. (2008). **The Art of Literature**. (3 nd ed.). Bangkok : Saynamjai.
- _____. (2015). **Novel Writing**. Nonthaburi : Sampatchanya.
- Satjapan, R. (1989). **Contemporary Literature**. Bangkok : Ramkhamhaeng University.